

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 8Co/25/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8117200616
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 01. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Fil'akovský
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2019:8117200616.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Fil'akovského a sudcov JUDr. Branislava Brezu a JUDr. Anny Koval'ovej v spore žalobcu Československá obchodná banka, a.s., so sídlom Žižkova 11, 811 02 Bratislava, IČO: 36 854 140, právne zastúpený Malata, Pružinský, Hegedúš & Partners s. r. o., advokátska kancelária so sídlom Prievozska 4/B, 821 09 Bratislava, IČO: 47 239 921, proti žalovanému Mgr. V. A., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XXX, o zaplatenie XX.XXX,XX Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prešov č.k. 25Csp 7/2017-47 zo dňa 02. októbra 2017, takto jednohlasne

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok vo výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti a vo výroku o trovách konania.

Žalobca n e m á n á r o k na náhradu trov odvolacieho konania a žalovanej sa ich náhrada n e p r i z n á v a.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že:

„I. žalovaná j e p o v i n n á zaplatiť spoločnosti Československá obchodná banka, a. s. istinu vo výške 15 724,90 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,05 % ročne zo sumy 12 222,66 Eur od 16.12.2014 do zaplatenia,

II. v prevyšujúcej časti žalobu z a m i e t a,

III. náhradu trov konania stranám konania n e p r i z n á v a .“

2. Rozhodnutie právne posúdil ustanovením § 52 až § 54 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“).

3. Mal za preukázané, že medzi stranami konania došlo k uzatvoreniu úverovej zmluvy, ktorá spĺňa atribúty spotrebiteľskej zmluvy. Bolo preukázané, že žalovaná zmluvné podmienky riadne neplnila, čo bolo dôvodom pre predčasné zosplatnenie úveru a následnú dobrovoľnú dražbu. Keďže výťažok, ktorý bol získaný v dražbe, nepokryl celú dlžnú istinu, bolo namieste priznať žalobcovi istinu, ktorú žalovaná ešte nezaplatila. Žalobca si ďalej uplatňoval úroky z úveru a to aj po zosplatnení, no niet však zákonného kogentného pravidla, podľa ktorého by dlžník mal povinnosť zo zákona platiť úroky popri úrokoch z omeškania aj po dobe splatnosti. Predčasné zosplatnenie úveru predstavuje vo svojej podstate jednostranný sankčný právny inštitút, ktorý umožňuje veriteľovi zmenou záväzku požadovať jednorazové a okamžité vrátenie celej požičanej istiny. Dohodnutý úrok predstavuje cenu, za ktorú

veriteľ poskytuje dlžníkovi istinu k dispozícii. Tento zisk predstavuje práve dohodnutý úrok splácaný spolu v rámci splátky úveru v režime dojednaného záväzku. Takýto úrok predstavuje kapitalizovanú odplatu za celé obdobie postupného splácania úveru v splátkach. Pri predčasnom a mimoriadnom zosplatnení úveru vzniká veriteľovi nárok na jednorazové vrátenie požičanej istiny úveru, vrátane úrokov kapitalizovaných ku dňu zosplatnenia úveru. Súd prvej inštancie teda priznal žalobcovi úroky z úveru len do zosplatnenia, podľa jeho vyčíslenia, vo výške 3.477,84 Eur. Vo zvyšku v tejto časti súd žalobu zamietol, a to tak v časti kapitalizovaných úrokov, ako aj úrokov vo výške 4,62 % od 10.01.2017 do budúcnosti. Súd priznal žalobcovi právo na zákonný úrok z omeškania vo výške 8,05 % z priznanej istiny od 16.12.2014, t. j. od zosplatnenia, do zaplatenia. Žalobcovi ďalej nepriznal úroky z omeškania z úrokov z úveru, vychádzajúc pritom z rozsudku Najvyššieho súdu ČR č. k. 35Odo 101/2002 zo dňa 24.03.2004. Žalobu zamietol taktiež v časti požadovaných poplatkov, a to z dôvodu, že v čase zosplatnenia tento poplatok žalovanej účtovaný nebol a neskôr žalobca nepreukázal aký bol dôvod účtovania takéhoto poplatku a či žalovaná za poplatok v takejto výške dostala adekvátne protiplnenie.

4. Proti rozsudku s výnimkou vyhovujúceho výroku podal včas odvolanie žalobca. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok v jeho napadnutej časti zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. V napadnutom rozhodnutí súd uviedol, že žalobca má nárok na úrok z omeškania z istiny odo dňa určenia predčasne splatnosti avšak uvedený záver nekorešponduje s rozhodnutím súdu. Konajúci súd opomenul skutočnosť, že určenie predčasnej splatnosti úveru nekorešponduje s dňom predaja nehnuteľnosti, resp. dňom vyplatenia dražobnej sumy v prospech žalobcu. V čase od určenia predčasnej splatnosti dňa 15.12.2014 do vyplatenia vydraženej sumy 24.03.2016 bola dlžná istina 126.991,96 Eur a žalobcovi prináleží úrok z omeškania z tejto istiny. Namietal tiež nepriznanie zmluvného úroku po určení predčasnej splatnosti, pričom poukázal na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 9Co/39/2017 zo dňa 29.06.2017.

5. Žalovaná sa k podanému odvolaniu nevyjadřila.

6. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „C.s.p.“), vzhľadom na včas podané odvolanie, preskúmal rozhodnutie v napadnutom rozsahu, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ustanovenia § 379 a nasl. C.s.p., bez nariadenia pojednávania (§ 385 C.s.p. a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie je čiastočne dôvodné a to len v časti úrokov z omeškania.

7. Z obsahu spisu vyplýva, že medzi žalobcom ako Bankou a žalovanou ako Dlžníkom bola dňa 21.11.2011 uzatvorená Zmluva o poskytnutí úveru reg. č. XXXXXX (ďalej len „Zmluva o úvere“), na základe ktorej žalobca poskytol žalovanej úver na kúpu nehnuteľnosti (rodinného domu súpisné č. XXX zapísaného na LV č. XXX, k.ú. C.) vo výške XXX.XXX Eur. Dňa 21.11.2011 bola medzi stranami sporu na účel zabezpečenia pohľadávky zo Zmluvy o úvere uzatvorená aj Zmluva o zriadenie záložného práva k nehnuteľnosti (ďalej len „Záložná zmluva“), v zmysle ktorej dal záložca - žalovaná ako vlastník na zabezpečenie pohľadávky záložného veriteľa - žalobcu, vrátane príslušenstva do zálohu nehnuteľnosť - rodinný dom súpisné č. XXX zapísaný na LV č. XXX, k.ú. C.. Listom zo dňa 16.12.2014 žalobca žalovanej oznámil zosplatnenie dlhu ku dňu 15.12.2014, pričom ku dňu zosplatnenia úveru mala pohľadávka žalobcu predstavovať sumu 130.502,43 Eur. Listom zo dňa 15.05.2015 žalobca oznámil žalovanej začatie výkonu záložného práva dobrovoľnou dražbou, pričom pohľadávka žalobcu mala predstavovať sumu 137.981,23 Eur. Listom zo dňa 30.05.2016 podal žalobca žalovanej písomnú správu o výkone záložného práva (ďalej len „Správa“). V uvedenej Správe bolo uvedené, že nehnuteľnosť žalovanej bola vydražená za cenu 122.000 Eur. Z výťažku dražby boli uhradené náklady dražba a odmena dražobnej spoločnosti (vo výške 7.230,70 Eur) a pohľadávka žalobcu (vo výške 114.769,30 Eur) s tým, že z výťažku dražby nebola pohľadávka banky uspokojená v plnej výške. V Správe tiež žalobca uviedol, že ku dňu 30.05.2016 ešte voči žalovanej eviduje pohľadávku v celkovej výške 39.500,65 Eur.

8. Odvolací súd má za to, že súd prvej inštancie správne ustálil, že medzi žalobcom a žalovanou ide o spotrebiteľský vzťah založený Zmluvou o úvere zo dňa 21.11.2011. Na predmetný právny vzťah je potrebné aplikovať všetky ustanovenia vzťahujúce sa na ochranu spotrebiteľa v zmysle citovaného ustanovenia § 52 odsek 1 Občianskeho zákonníka a nasl. ako aj ustanovenia zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa.

9. Obchodný zákonník účinný v čase uzatvorenia zmluvy úpravu neprijateľných podmienok spotrebiteľských zmlúv neobsahoval. Tento právny predpis v širšom rámci súkromnoprávnej úpravy, ktorej základným všeobecným predpisom je Občiansky zákonník, má postavenie predpisu špeciálneho. Ustanovenie § 1 odsek 2 Obchodného zákonníka priamo ukladá riešiť otázky Obchodným zákonníkom neupravené podľa predpisov občianskeho práva. V tejto súvislosti je právne významné ustanovenie § 853 odsek 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého občianskoprávne vzťahy, pokiaľ nie sú osobitne upravené ani týmto ani iným zákonom sa spravujú ustanoveniami tohto zákona, ktoré upravujú vzťahy obsahom aj účelom im najbližšie.

10. Odvolací súd nijako nepopiera aplikáciu ustanovení Obchodného zákonníka na úverové vzťahy vzniknuté pred 01.04.2015. Predmetná vec sa však týka záväzkovo - právneho vzťahu založeného spotrebiteľskou zmluvou, ktorá je regulovaná osobitnou právnou úpravou obsiahnutou v Občianskom zákonníku (§ 52 a nasl.). Ide o vzťah medzi obchodníkom a spotrebiteľom, ktorý prijíma úver na spotrebu. Ide teda o typický občianskoprávny vzťah a niet dôvodu nechrániť dobromyseľnosť spotrebiteľa - žalovanej vychádzajúcu z dôvery v objektívne občianske právo.

11. Odvolací súd sa stotožňuje so žalobcom, že otázka platenia úrokov dojednaných ako cena a odplata za úverovú službu v spotrebiteľskom vzťahu v období po splatnosti úverovej istiny, je zásadnou právnou otázkou. Treba tiež prisvedčiť tvrdeniam žalobcu, že aplikačná prax sa v tejto otázke rozchádza. Zástancovia názorovej línie podporujúci platenie zmluvných úrokov popri úrokoch z omeškania prevažne vychádzajú z dispozitívnej normy, ktorá neobmedzuje dobu na poskytnutie finančných prostriedkov a kým úroky z omeškania sú sankciou tak úroky sú odmenou za užívanie si peňazí, a preto ich treba platiť až do ich vrátenia. (Pozri tiež rozsudok NS ČR z 27.06.2007 sp. zn. 33Odo 657/2005)

12. Odvolací súd považuje záver súdu prvej inštancie týkajúci sa nepriznania úroku za obdobie po zosplatnení za vecne správny. Klauzula, podľa ktorej by mali spotrebiteľia platiť úroky aj po skončení obdobia, na ktoré bol úver dojednaný by bola neprijateľná. Súd prvej inštancie vychádzal zo skutkového stavu, ktorý má oporu vo vykonanom dokazovaní a vec aj správne právne posúdil.

13. Nemali by byť pochybnosti, že úver je odplátnym právnym úkonom, za ktorý možno dohodnúť úroky a že možno dohodnúť aj obdobie na užívanie finančných prostriedkov (úverové obdobie). Zákon umožňuje dodávateľovi na určitú dobu (do splatnosti) podľa jeho predstáv poskytnúť úver a vypýtať si za to dohodnuté úroky. Od začiatku sa prirodzene sledujú úroky na dohodnutú dobu, ktorej koniec završuje tzv. splatnosť úveru.

14. Zo zákonom stanovených dôvodov (napr. nesplácanie úveru) má dodávateľ tiež právo splatnosť posunúť. Niet pritom zákonného kogentného pravidla, podľa ktorého by dlžník mal povinnosť zo zákona platiť bližšie neurčenú dobu úroky popri úrokoch z omeškania a takým ustanovením nie je ani ustanovenie § 506 Obchodného zákonníka. Občiansky zákonník pre porovnanie v ustanoveniach o pôžičke rovnako takéto pravidlo neuvádza (§ 657, či § 658).

15. Ak úver nie je splatený po splatnosti, zákon priznáva za zadržiavanie finančných prostriedkov sankcie či už zákonné (úroky z omeškania s kogentne stanoveným limitom) alebo zmluvné (napr. zmluvná pokuta). Do úvahy prichádzajú prípadne aj iné nároky z porušenia práva vyvolaného dlžníkom (náhrada škody, vydanie bezdôvodného obohatenia). Dôležité je však, že ich povahou ide nie o plnenia tvoriace cenu/odplatu za úver, ale o nároky z porušenia práva.

16. Zmena záväzku logicky prináša aj zmenu pomerov plnenia a aktivuje režim omeškania v spojení s využitím práva podľa a za podmienok § 53 odsek 9 Občianskeho zákonníka. V tejto súvislosti je však potrebné rovnako uviesť, že k predčasnému zosplatneniu záväzku spotrebiteľa došlo konaním veriteľa, a teda, bol to veriteľ, ktorý v súvislosti so zmenou (obsahu) záväzku určil aj režim ďalšieho plnenia záväzku svojím jednostranným adresovaným právnym úkonom.

17. Splácanie úveru v splátkach na strane veriteľa vyvoláva stav absencie požičanej sumy istiny, ktorá sa iba postupne (v splátkach) vracia a spláca a za tento stav nedostatku a úverovania patrí veriteľovi úrok. Úrok preto predstavuje jednoducho povedané cenu peňazí v zmysle ceny obetovanej príležitosti veriteľa, ktorý tým, že nemá istinu úveru k dispozícii, nemôže s touto nakladať a produkovať zisk. Absentujúci zisk pokrýva veriteľovi práve úrok splácaný spolu v rámci splátky úveru v režime dojednaného záväzku.

Tento stav tzv. výhody splátok je obvyklý a od nepamäti justifikuje nárok dodávateľa na úroky ako cenu dočasne obetovaných peňazí, ktorých dispozície sa veriteľ zbavuje v záujme získania budúcich úžitkov v podobe kapitalizovanej odplaty získanej za celé obdobie postupného splácania úveru, a teda výhody splátok. Iný stav je však príznačný pre predčasné a mimoriadne zosplatnenie úveru, kde veriteľovi vzniká nárok na jednorazové vrátenie požičanej istiny úveru, vrátane úrokov kapitalizovaných ku dňu zosplatnenia úveru. V tomto prípade svojím právnym úkonom veriteľ navodzuje stav, v ktorom má právo získať okamžite späť celú sumu požičaných peňažných prostriedkov, v dôsledku čoho na jeho strane odpadá obmedzenie jeho práva na dispozíciu s istinou úveru, a tým obmedzenie obchodovania s peniazmi, ktoré už dlžník nemá právo vrátiť v režime výhody splátok. Práve v tomto rozdieli spočíva ekonomická podstata straty nároku veriteľa na úroky za požičanie peňažných prostriedkov spotrebiteľa. Logicky tak nastupuje stav, v ktorom by mal mať veriteľ záujem a vyvinúť úsilie smerujúce k skorému vráteniu peňažných prostriedkov a právny poriadok mu po mimoriadnom zosplatnení úveru poskytuje viaceré právne prostriedky vymožená jednorazovo zosplatnenej pohľadávky (úveru). Ak teda nastal stav, kedy spotrebiteľ už nemá právny titul mať peňažné prostriedky u seba a tieto užívať, niet dôvodu ani na to, aby veriteľ inkasoval úroky, ktoré by mu patrili výhradne za stavu oprávnenej držby prostriedkov spotrebiteľom. V opačnom prípade by bol založený krajne nespravodlivý a ústavne nekomfortný stav, kde spotrebiteľ by bol vystavený všetkým sankčným mechanizmom vynútenia povinnosti a plnenia a veriteľ by naďalej pohodlne inkasoval úroky zo sumy, ktorú by mu spotrebiteľ na výzvu nevrátil. De facto by išlo o právny stav, podľa ktorého by sa popreli účinky veriteľom vyvolanej zmeny obsahu záväzku a veriteľ by úroky inkasoval ako keby k zmene záväzku nedošlo, zatiaľ čo však spotrebiteľovi by neboli garantované nijaké práva, ktoré mu plynuli zo zmluvy pred veriteľom vyvolanou zmenou záväzku. Súd takýto stav v žiadnom prípade nemôže pripustiť, lebo by toleroval založenie hrubej nadvlády dodávateľa voči spotrebiteľovi, a to navyše za stavu, že veriteľ si môže nárokovať a môže sa domôcť jednorazového vrátenia peňažných prostriedkov z majetku spotrebiteľa a nemusí trpieť nijaké obmedzenia užívania svojho majetku podľa uzavretej zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Ak by navyše odvolací súd takúto zmenu justifikoval, podporil by nielen hrubú nadvládu veriteľa, ale zároveň by podporoval aj stav v ktorom veriteľ nie je nútený vymáhať svoju pohľadávku a odplatné úroky mu majú nahradiť stav jeho potenciálnej nečinnosti, resp. stav nespôsobilosti spotrebiteľa vrátiť požičanú istinu jednorazovo. Takéto konanie veriteľa však neponíma v slovenskom právnom poriadku nijakú právnu ochranu a ani preto niet titulu na inkasovanie odplatných úrokov.

18. Kým kogentného pravidla o platení úrokov aj po skončení úverového obdobia v normatívnej podobe niet, dohoda o úrokoch po splatnosti popri ďalších úrokoch za omeškanie a ďalších sankciách sa dotýka ponuky zákona (dispozície). Ako pritom v spotrebiteľských veciach evidentne táto dohodnutá konštrukcia indikuje nárast dlhu, zákonite sa natíska otázka povinnosti vykonania súdnej kontroly prijateľnosti takejto dohody (úrokov popri úrokoch z omeškania a ďalších sankciách).

19. Je nepochybné, že taký odklon od dispozície právnej normy, ktorý sleduje úroky popri úrokoch z omeškania či iných sankciách je v neprospech žalovanej. Ak by takejto dohody nebolo, zákon by umožňoval žalobcovi uplatniť po splatnosti úroky z omeškania pri pomerne novom pravidle o administratívnom strope na celkové sankcie zakotvené v § 3a nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. „Ak je predmetom spotrebiteľskej zmluvy poskytnutie peňažných prostriedkov spotrebiteľovi, sankcie za omeškanie spotrebiteľa so splácaním peňažných prostriedkov nesmú spolu prevýšiť priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov naposledy zverejnenú podľa osobitného predpisu pred vznikom omeškania o viac ako 10 percentuálnych bodov ročne a súčasne nesmú prevýšiť trojnásobok úrokov z omeškania podľa tohto nariadenia vlády; za rozhodujúcu sa považuje ročná percentuálna miera nákladov pre obdobný typ spotrebiteľského úveru. Za sankcie podľa odseku 1 sa považujú úroky z omeškania, zmluvné pokuty a akékoľvek iné plnenia za omeškanie spotrebiteľa so splácaním peňažných prostriedkov. Ak sankcie podľa odseku 1 dosiahnu výšku poskytnutých peňažných prostriedkov, následné sankcie za omeškanie spotrebiteľa so splácaním peňažných prostriedkov nesmú prevýšiť úroky z omeškania podľa tohto nariadenia vlády.“

20. V danom kontexte považuje odvolací súd za potrebné uviesť, že sa stotožňuje s tou časťou odôvodnenia NS ČR vo veci 33 Odo 657/2005, v ktorej sa argumentuje, že úroky predstavujú odmenu (cenu) za „užívaní istiny“ a úroky z omeškania sankciu. Nie však s názorom, že cena je neuzavretá kým sa úver celý nesplatí a že popri úrokoch z omeškania sú prípustné aj úroky. Cena musí byť jasne stanovená, uzavretá a ustálená výhradne v spojení s ukončením úverovej služby, a teda uplynutím úverového obdobia či už pôvodne dohodnutého alebo predčasne skončeného. Neuzavretá a

otvorená môže byť len sankcia, ktorej výšku reguluje všeobecne záväzný predpis tak, aby nenadobudla neprimerané rozmery. Ak by sme totiž pripustili, že cena sa môže meniť v čase a v závislosti od subjektívneho faktora správania spotrebiteľa, mala by táto skutočnosť zásadný dopad aj na ustálenie podstatných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere a podmienok, za ktorých bude spotrebiteľ kontrahovať.

21. Ak odvolateľ poukazuje vo svojom odvolaní na názor vyslovený v inom rozhodnutí krajského súdu, odvolací súd uvádza, že v predmetnej veci nie je názor vyslovený v inom rozhodnutí záväzný. V tejto súvislosti poukazuje odvolací súd na ďalšie rozhodnutia, v ktorých bola vec právne posúdená tak, ako aj v tomto prípade a to rozhodnutia sp. zn. 8Co/227/2016 zo dňa 28.11.2017, sp. zn. 8Co/52/2017 zo dňa 26.03.2018, sp. zn. 8Co/78/2017 zo dňa 22.05.2018, sp. zn. 8Co/91/2017 zo dňa 26.06.2018.

22. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia súd prvej inštancie zrozumiteľným spôsobom uviedol právne dôvody, pre ktoré žalobe čiastočne nevyhovel. Jeho rozhodnutie nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné, pretože súd prvej inštancie sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov neodchýlil od znenia príslušných ustanovení a nepoprel ich účel a význam. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že odvolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia súdu, teda k porušeniu práva na spravodlivý proces. (Pozri uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 23.11.2010, sp. zn. 5 Cdo 218/2010, uznesenie Ústavného súdu SR z 08.06.2006, I. ÚS 188/06)

23. Podľa ustanovenia § 517 odsek 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“), dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškaní. Ak ho nesplní ani v dodatočnej primeranej lehote poskytnutej mu veriteľom, má veriteľ právo od zmluvy odstúpiť; ak ide o deliteľné plnenie, môže sa odstúpenie veriteľa za týchto podmienok týkať aj len jednotlivých plnení.

Podľa odseku 2, ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

24. Z obsahu napadnutého rozhodnutia vyplýva, že súd prvej inštancie žalobcovi priznal úroky z omeškania zo sumy 12.222,66 Eur (t.j. nezaplatená istina po čiastočnom uspokojení žalobcovej pohľadávky výťažkom z dobrovoľnej dražby) od 16.12.2014 (t.j. odo dňa nasledujúceho po zosplatnení úveru) do zaplatenia.

25. Odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že v čase zosplatnenia úveru predstavovala nesplatená istina inú sumu, než to bolo v čase čiastočného uspokojenia žalobcovej pohľadávky výťažkom z dobrovoľnej dražby. Z výpisu z účtu priloženého k žalobe vyplýva, že po zosplatnení úveru dňa 15.12.2014 predstavoval dlh žalovanej na istine sumu 126.991,96 Eur. Dňa 24.03.2016 došlo k čiastočnému uspokojeniu pohľadávky žalobcu výťažkom z dobrovoľnej dražby, ktorý činil sumu 114.769,30 Eur. Z výpisu z účtu žalovanej tiež vyplýva, že uvedený výťažok z dražby bol započítaný na nezaplatenú istinu úveru.

26. Vzhľadom na vyššie uvedené žalobcovi prináleží úrok z omeškania vo výške 8,05 % ročne z nezaplatenej istiny (126.991,96 Eur) odo dňa nasledujúceho po zosplatnení úveru (od 16.12.2014) do čiastočného uspokojenia pohľadávky výťažkom z dobrovoľnej dražby (do 24.03.2016) a úrok z omeškania vo výške 8,05 % ročne zo zvyšnej nezaplatenej istiny po čiastočnom uspokojení pohľadávky žalobcu (12.222,66 Eur) od 25.03.2016 do zaplatenia.

27. Nakoľko súd prvej inštancie žalobcovi priznal úrok z omeškania vo výške 8,05 % ročne zo sumy 12.222,66 Eur od 16.12.2014 do zaplatenia, odvolací súd postupom podľa ustanovenia § 388 C.s.p. zmenil výrok o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti v časti týkajúcej sa nepriznaného úroku z omeškania tak, že žalobcovi priznal nepriznanú časť týchto úrokov (8,05 % ročne z rozdielu súm 126.991,96 Eur a 12.222,66 Eur od 16.12.2014 do 24.03.2016).

28. Judikatúra súdov, vrátane Európskeho súdu pre ľudské práva, nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. (Pozri rozsudok Georgiadis proti Grécku z 29. mája 1997, sťažnosť č. 21522/93, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-III; rozsudok Higginsová a ďalší

proti Francúzsku z 19. februára 1998, sťažnosť č. 20124/92, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1998-I; uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 23. júna 2004 sp. zn. III. ÚS 209/04)

29. Odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie, čo do výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti s výnimkou úrokov z omeškania správne zistil skutkový stav veci, správne vyhodnotil jednotlivé dôkazy, ako aj správne právne vec posúdil. Vzhľadom na vyššie uvedené dôvody odvolací súd v zmysle ustanovenia § 387 C.s.p. rozsudok v uvedenej časti potvrdzuje ako vecne správny.

30. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ustanovenia § 255 odsek 1 C.s.p. v spojení s ustanovením § 262 odsek 2 C.s.p. tak, že trovy konania stranám sporu nepriznal.

31. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 odsek 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 odsek 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 odsek 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).